18/07/2026

Ο χριστιανός ως φυσιολογικός άνθρωπος

/ Γνώμες



Η ευλογία της πληροφορίας, κάθε μορφής, στις μέρες μας, έφερε και την ανταλλαγή απόψεων και θεωριών, ώστε, τις περισσότερες φορές, να δημιουργούνται ερωτήματα όπως: Ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος; Ποιο είναι το λογικό και ποιο το παράλογο; Ποιο είναι το φυσιολογικό και ποιο το παρά φύση;

- *Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

Ο Μέγας Αντώνιος είπε ότι «θα έρθει καιρός που οι άνθρωποι θα τρελαθούν, και μόλις δουν κάποιον να είναι λογικός, θα του επιτίθενται λέγοντας “είσαι τρελός”, επειδή δεν θα είναι όμοιός τους»[1]. Άραγε να βρισκόμαστε σ’ αυτή την εποχή, με τόση σύγχυση που υπάρχει;

Η πεποίθηση ότι «η αλήθεια βρίσκεται στον καθένα και άρα δεν μπορεί να δεσμεύει παρά μόνον αυτόν που την εκφράζει», οδηγεί στην παραδοχή ότι η αλήθεια είναι υποκειμενική και όχι αντικειμενική.

Για τον χριστιανόη Αλήθεια είναι Πρόσωπο, ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος είπε: «Εγώ ειμί η αλήθεια»(Ιω. 14,6) και άρα η γνώση της Αλήθειας επιτυγχάνεται στον βαθμόν που κανείς γνωρίζει, δηλαδή ενώνεται με τον Κύριό του. Η ένωση αυτή ως οντολογική και όχι θεωρητική, ως υπαρκτή και όχι ψυχολογική ή φανταστική, οδηγεί στη φυσιολογική ζωή. Ο Χριστός ως τέλειος άνθρωπος είναι ο μόνος φυσιολογικός άνθρωπος.

Αν η ατέλεια, το λάθος, το α-φύσικο μπορεί να ονομαστεί «αμαρτία», τότε η αγιότητα είναι η φυσιολογική κατάσταση. Ο Χριστός είναι ο «εις άγιος» και όποιος ενώνεται μαζί Του, αγιάζεται, γίνεται φυσιολογικός.

Ο αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός θα πει: «Όποιος είχε την αγαθή τύχη να συναντήσει ένα Άγιο – όχι σαν οπτασία, αλλά σαν άνθρωπο απλό και καθημερινό – δεν μπορεί να πιστέψει ότι υπάρχει ‘φυσικότερο’ χαρακτηριστικό για τον άνθρωπο από την αγιότητα. Κι ένα παρήγορο μήνυμα θέλει να το πει κανείς σ’ όλους τους ανθρώπους»[2].

Ο άγιος – ο φυσιολογικός άνθρωπος:

- Αγαπά όλους, γι’ αυτό και νιώθει ενωμένος με όλους. Δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τους άλλους. Συμπάσχει με τον καθένα.
- Ζει ευχαριστιακά τη ζωή του, ξέροντας πως ό,τι έχει και ό,τι είναι προέρχεται από τον Θεό της αγάπης.
- Έχει την ταπείνωση ως κατάσταση ψυχής και όχι ως μειονεξία.
- Δεν χαρακτηρίζεται από εγωκεντρισμό και έπαρση.
- Προσεύχεται καρδιακά, εκκλησιάζεται από ανάγκη και όχι από καθήκον.
- Κοινωνεί για να ενωθεί με τον Χριστό και τους αδελφούς του κι όχι για να νιώσει ωραία ή από αυτοδικαίωση.

Τελικά, αυτό που τον ενδιαφέρει δεν είναι το «φαίνεσθαι», αλλά, όντας ο εαυτός του, αγωνίζεται να γίνει αυτό που ο Χριστός θέλει γι’ αυτόν, ξέροντας ότι στο βάθος το θέλει κι ο ίδιος. Έτσι γίνεται αληθινός χριστιανός, φυσιολογικός άνθρωπος, «συμπολίτης των αγίων και οικείος του Θεού»(Εφ. 2,19).

[1] Το Γεροντικό, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 2013, σ. 24.

[2] Περιοδικό Εκκλησία, Τ. Α΄ αρ. 4, 1995, σ. 154.

Πηγή: pemptousia.gr

Κεντρική φωτο: Ραφαήλ Γεωργιάδης